

[Veistrup.]

Sympati for den, der ikke vilde betale sin Skat, men, tilføjede Ministeren, hvor har man Prøvestenen derfor. Det er jo altid Kommunalbestyrelsen selv, der ansætter den paagældende til Skat, og den har for saa vidt derigennem altid Kendskab til hans økonomiske Forhold; saa kan der støde Ulykker til, af rent personlig eller anden Art, hvorved Spørgsmaalet om Henstand eller Eftergivelse af Skat kan komme til at foreligge. Det synes mig ikke at være saa forfærdelig vanskeligt for en Kommunalbestyrelse at faa fat paa, om det er manglende Villie eller manglende Evne, der gør sig gældende hos den paagældende i det Øjeblik, han fremsætter Anmodning om Henstand.

Med Hensyn til Valgretten for Søfolk og andre næringsdrivende, som ikke er i Stand til at være i deres Hjemstedskommune den Dag, Valget foregaar, udtalte den højtærede Minister, at han ikke har megen Tro til Forslag i saa Henseende, han havde en Gang afvist Forslag derom. Men saa føjede han til, at de Radikale havde forsømt deres Besøgstid. Jeg ved ikke, hvad det vil sige. Skal jeg forstaa det saadan, at de Radikale paa et givet Tidspunkt har begaaet en Dumhed ved ikke at rejse Kravet? Hvis dette er Tilfældet, saa er jeg for mit Vedkommende aldrig større, end at jeg, hvis der virkelig er begaaet en Dumhed, ogsaa vil forsøge at gøre den god igen, saa at man kan naa til en fornuftig Ordning. Man skal aldrig være saa stor, at man siger til sig selv: Nu har du begaaet en Dumhed, men du skal ikke forsøge at gøre den god igen. Jeg ved for øvrigt ikke, hvorfor vi, som den højtærede Minister sagde, skulde have forsømt vor Besøgstid; men hvis det er rigtigt, saa kan Besøgstiden dog vist lige saa godt være inde nu som i 1924, og derfor henstiller jeg til den højtærede Minister, at han tager velvilligt imod de Ændringsforslag, vi agter at stille under den kommende Udvalgsbehandling.

Endelig sagde den højtærede Minister, henvendt til den socialdemokratiske Ordfører, at det aldrig havde været hans Hensigt med Lovforslaget at ramme de mindre bemidlede. Det er jo ikke Hensigten, det kommer an paa, men de rent praktiske Konsekvenser af Lovforslagets Gennemførelse, og selv om der maaske ikke ligger nogen Hensigt i Lovforslaget i saa Henseende, kan dog ingen være blind for, at det er de mindre bemidlede, der vil blive ramt gennem Lovens Bestemmelser. Jeg tror ikke, man med nogen Ret kan paastaa, at

det modsatte vil blive Tilfældet: at det er de velhavende, der vil blive ramt.

Men vi kommer jo til at drøfte de forskellige Spørgsmaal indenfor Udvalget, og jeg haaber da, at vi maa finde saa meget Øre hos den højtærede Minister for de Ændringsforslag, vi agter at fremkomme med, at vi i hvert Fald kan faa dem frem til Behandling. Saa er der dog nogen Mulighed for at naa til et Resultat, selv om det i Øjeblikket kun synes at være minimale Resultater, der kan opnaas ved Forhandling med den højtærede Indenrigsminister, i hvert Fald at dømme efter hans Udtalelser ved denne Lejlighed.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil gerne sige til den ærede socialdemokratiske Ordfører, at det har ikke været min Hensigt at rette hverken nogen aabenlys eller nogen skjult Anklage imod min Forgænger i Indenrigsministerembedet i Anledning af Cirkulærer, som han har udstedt om denne Sag, thi det er jo klart, at saadanne Cirkulærer er bygget paa Lovens Grund, og de vil derfor i Almindelighed være uangribelige. Heller ikke har jeg i denne Forbindelse villet angribe min udmærkede Forgænger for den Afgørelse, han traf overfor en Klage i Anledning af Valget i en enkelt af vore Byer, en Afgørelse, som jeg fandt urigtig; det Spørgsmaal har jeg haft Lejlighed til at diskutere med den tidligere Indenrigsminister ved den Forespørgsel, jeg nylig har omtalt, og jeg har hverken ved mine Udtalelser her eller ved selve Lovforslaget villet rette nogen som helst Kritik imod ham. Det, der kritiseres gennem Lovforslaget, og som man ved dets Gennemførelse søger at hindre, er derimod den ublufærdige Udnyttelse af de Lempelser, der indførtes ved den kommunale Valglov af 29. Marts 1924, den ublufærdige Maade, hvorpaa man har reduceret Skattebetingelsen for Adgang til at udøve Valgret til et rent Minimum. Hvis der kunde findes Veje til at sikre, at Skatteindbetaling, som Skatterestanter præsterer, altid vil være at afskrive paa de ældste Restancer, ja, saa kan vi saa udmærket godt erstatte dette Forslag med en saadan Ordning; den er jo gældende for Indbetalinger paa skyldig Statsskat, den burde ogsaa være gældende for Indbetaling paa skyldig Kommuneskat. Kunde vi naa dertil, ja, saa vilde jeg foretrække det frem for det Forslag, der her er fremsat.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) siger, at det er let at afgøre, om en Skatterestant er blevet dette paa Grund af manglende Villie eller manglende Evne.